

РЕШЕНИЕ

№ 6817

гр. София, 19.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в публично заседание на 21.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10775** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. Р., гражданин на С., [дата на раждане] , срещу заповед рег. № 513з-11129/18.09.2025 г. за издаване на Отказ от предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, издадена от С. С., началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на оспорения акт по съображения, че изводите на органа са неправилни, актът е постановен при допуснати нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон, приложени са писмени доказателства, направено е и допуснато от съда искане за разпит на свидетел. Претендира се нарушение на чл. 35 АПК, тъй като проверката на адреса била правена през работно време и неправилна преценка на доказателствата. Прави искане и за присъждане на разноски.

Пред съда жалбата се поддържа чрез адв. А., която в ход по същество претендира основателност на жалбата. Поддържа искането за отмяна на заповедта, да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на оспорващата за предоставяне на право на продължително пребиваване. Претендира присъждане на разноски.

ОТВЕТНИКЪТ - началникът на Отдел Миграция - СДВР, представи административната преписка, в писмени бележки чрез юрк. А., е изразил становище за неоснователност на жалбата, претендира законосъобразност на оспорената заповед на всички основания по чл. 146 АПК иска от съда да отхвърли жалбата, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, в

условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение - да бъде присъдено в минимален размер.

Административен съд София - град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл. 146 АПК, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в съда на дата 30.09.2025 г., а оспорената заповед е връчена на дата - 23.09.2025 г., с оглед на което жалбата е подадена в срок, същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С оспорената по делото заповед рег. № 513з-11129/18.09.2025 г., издадена от инспектор С., в качеството му на началник на отдел Миграция - СДВР, е разгледано подаденото от Д. Р. заявление от 25.08.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване. Със заповедта е постановен отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България в производство по чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23 от същия закон - в хипотезата "когато чужденецът.. е декларирал неверни данни", на основание, че при извършена на 03.09.2025 г. проверка на декларирания адрес, Д. Р. (сръбски гражданин), не е установен на адреса. Съгласно чл. 26, ал. 11 ЗЧРБ, отказът за издаване на разрешение подлежи на обжалване пред съда по реда на АПК.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146, т. 1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, предвид уредената в същата норма легална възможност за делегиране на правомощия, сторено със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. (л.49), с която директорът на СДВР е оправомощил началник отдел "Миграция" – СДВР да издава откази по чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ и представено удостоверение от Отдел Човешки ресурси, според който издателят на заповедта заема длъжността, оспорената заповед е издадена от главен инспектор С., на основание заместване на титуляра, възложено с изрична заповед на директора на СДВР.

Спазени са и изискванията за писмена форма, за фактически и правни основания от формална страна като съдържание на оспорената заповед. Не са допуснати процесуални нарушения: относно срока на разглеждане на заявлението, както и задължението на административния орган да събере доказателства и изясни всички относими обстоятелства. Извършена е проверка на адреса, заявен по декларацията.

От фактическа страна правният спор се свежда единствено до предпоставката за издаване на исканото разрешение за адрес, на който ще пребивава в страната и изводът който е формиран от фактическа страна въз основа на извършената проверка, че оспорващият не живее на декларирания адрес, съставлява основание да бъде постановен отказ по заявлението. по чл. 10, ал. 1, т. 23 да бъде постановен отказ - изрично е посочена хипотезата - декларирал неверни данни. Постановеният отказ с оспорената заповед е на правно основание по чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване и продължаване на срока на разрешение за пребиваване, в случаите по чл. 10, ал. 1, в изрично посочени хипотези, сред които и по т. 23, на която се основава процесният отказ, - в хипотезата по последната разпоредба: " когато.. е декларирал неверни данни".

Оспорващият Д. Р., [дата на раждане], е гражданин на С.. Същият е подал на дата 25.08.2025 г. заявление, с което на правно основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, иска да му бъде предоставено право на продължително пребиваване в страната. Към заявлението са приложени всички изискващи се документи: копие на страница със снимка на паспорт №[ЕИК], валиден до 29.06.2033 г. и положен печат за влизане в страната; копие на разрешително за пребиваване

№ RA0300193, издадено на 19.09.2024 г. и валидно до 19.09.2025 г.; Договор за наем от 17.09.2025 г.; Декларация за адрес от В. Д. К., според която ще осигури пребиваването в страната на Д. Р. жилище на адрес [населено място], район С., [жк], [улица], вх.В, ет.6, ап.55; Полица за медицинска застраховка валидна до 16.09.2026 г.; Сертификат за актуална регистрация на търговско представителство „ИН ЕЪР К. ДОО Н.“ в Българската търговско промишлена палата; удостоверение от българска банкова институция за наличие на финансови средства. Представен е и договор за наем от 04.09.2024 г. и трудов договор № 00000003 от 22.10.2018 г.

При проверката на адреса на дата 03.09.2025 г., съгласно докладна записка полицейски органи при СДВР, в апартамента не е намерен никой, проведен е разговор с касиерката на входа г-жа М. М. от ап.41, като по нейно изявление в ап. 55 живеят семейство К., никога не е виждала търсения чужд гражданин и същият не живеел там. След извършена справка в АИС-ГК, било установено, че търсеният чужд гражданин има влизания и излизания за по 1-2 дни в страната, като последна е регистриран, че има излизане на 25.08.2025 г. през ГКПП К. и от тогава няма други данни.

Данните от проверката са преценени единствено относно обстоятелството, че при проверката на адреса, Д. Р. не е установен, но бил проведен разговор с касиерката на входа, която заявила, че в ап.55 живеят сем. К. и никога не е виждала Д. Р., като същият не живее на адреса.

Пред съда е разпитан свидетелят В. Д. К., който потвърждава пред съда, че с Д. Р. са сключили за срок от една година договор за наем от месец септември 2024 г. за ап.55, находящ се на [улица], вх. В, ет. 6. През месец септември 2025 г. продължили срока за още една година, за да може Д. Р. да живее и да пребивава, когато е в България. К. заявява, че знае, че Д. има документи за продължително пребиваване. Пред нотариус представил и Декларация по чл. 20. Свидетелят не знае колко често идва в страната, но тъй като работи като търговски представител и като шофьор на тир, често кара стока и разтоварва. Посочва, че познава и работодателя на Д. Р., който ги е запознал. Свидетелят заявява, че не е представял Д. на съседката си, защото той самият плаща консумативите на входа, когато ходи, но не живее на адреса.

При така установеното по фактите, съдът формира извод, за несъответствие на оспорената заповед с материално-правното основание за така постановения отказ - по чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ и декларираните неверни данни. Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не живее на този адрес, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.

Анализът на събраните доказателства, извършен от настоящия съдебен състав в съвкупност и пълнота, не дава възможност да се направят изводи в подкрепа на мотивите, изложени от административния орган.

Видно от процесния отказ, същият е издаден на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ: Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 – когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

По делото не се спори, а и видно от административната преписка, Д. Р. е имал вече издадено разрешение за продължително пребиваване, валидно до 16.09.2025 г., като адрес на лицето в България е вписан адрес: общ. Столична, [населено място], [улица], вх.В, ет.6, ап.55, който очевидно съвпада със заявения адрес на пребиваване в заявлението /л. 38/.

Не се спори, че към заявлението са били приложени документи, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14 от ППЗЧРБ, а именно копие от национален паспорт, валиден до 29.06.2033 г., с положен в него печат за влизане на територията на България /л. 37/, извлечение от банкова сметка на чужденеца Д. Р., видно от което същият разполага с финансови средства за издръжката си в страната,

медицинска застраховка, за покриване на медицински разходи в България /л. 45/, декларация за осигурено жилище от В. К., с адрес на пребиваване [населено място], район С., [жк], [улица], вх.В, ет.6, ап.55 и сертификат от БТТП № 3416 от 25.08.2025 г. /л.39/.

Служители на отдел "Миграция" – СДВР са извършили на 03.09.2025 г. проверка на посочения адрес на пребиваване [населено място], [улица], вх.В, ет.6, ап.55 и са констатирани, че лицето не е установено там. При проведени разговори с касиерката на входа М. М. от ап.41, като по нейно изявление в ап. 55 живеят семейство К., никога не е виждала търсения чужд гражданин и същият не живеел там. Свидетелят К., собственик на апартамента заявява, че чуждият гражданин отсяда в жилището, когато е в страната.

Съдът намира, че обстоятелството, че съсед е заявил, че не е виждал друг, освен собственика, на декларирания адрес, не установява по категоричен начин, че заявителят не живее или не пребивава там. От друга страна, съдът взе предвид и това, че законодателят въвежда изискването единствено да бъде осигурено жилище, не и за уседналост. Ако се приеме последното като единствено основание за отказ, това означава всъщност, че лицата, които подават заявления за получаване на разрешение за продължително пребиваване за първи път, винаги би следвало да получат отказ, тъй като би било обективно невъзможно някой да ги познава или същите да са установени трайно на адреса. Отделно от това, следва да бъде отбелязано, че жалбоподателят има разрешение за продължително пребиваване, валидно до 16.09.2025 г., при това на същия адрес, заявен и в процесното административно производство, които факти не са оспорени от ответника.

За да издадат през 2024 г. разрешение за продължително пребиване на Д. Р. съответните органи за административен контрол на чужденците очевидно са приели, че той има осигурено жилище и очевидно пребивава на посочения адрес в [населено място], [улица], вх.В, ет.6, ап.55, тъй като последният е отразен в издаденото разрешително. Без съмнение оспорващият е ползвал на някакво основание имота, след като той е приет като адрес на пребиваване.

От друга страна, съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок (за разлика от изискването по чл. 25, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ, когато се кандидатства за разрешение за постоянно пребиваване). Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващият за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. Този извод кореспондира с духа на разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, уреждаща въпроса с продължителното пребиваване на търговските представители. Те по занятие осъществяват търговска дейност, а като представители на чуждестранни търговски дружества, тази дейност очевидно ще бъде свързана с множество пътувания, и е логично да не бъдат открити всякога и веднага. По делото не са представени доказателства за други опити да бъде открит чуждия гражданин и категорично доказано отсъствие на чужденеца на адреса. Това, че жалбоподателят не е открит от проверяващите по време на единственото им посещение, не означава, че не е можело да бъде открит на друга дата. Не без значение е и фактът, че липсват данни по делото той да има ограничения в придвижването си, т. е. възможно е на посочената дата, без конкретен час или период /видно от докладната записка/, лицето да не се намира на адрес, от което обаче да не се следва автоматичният извод за осъществяване на хипотеза, обуславяща отказ, от вида на процесния. Още повече, в докладната записка /л. 31 изрично е посочено, че след справка в

АИСГК са установени влизания и излизания от страната за по 1-2 дни от началото на годината, което предполага Р. да отсяда някъде.

Обсъждането на събраните гласни и писмени доказателства дават възможност на съда да направи извод, че при кандидатстването за продължаване на срока на вече разрешеното му продължително пребиваване, а и в последствие, Д. Р. е имал осигурено жилище в съответствие с чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, а именно [населено място], [улица], вх.В, ет.6, ап.55.

Предвид направения извод, че в случай на кандидатстване за получаване на право продължително пребиваване, чужденецът не задължен да живее постоянно или за определен срок на адреса, където му осигурено жилището, съдът намира, че Д. Р. не е декларирал неверни данни, че живее на декларирания от него адрес, поради което направените от административния орган изводи са незаконосъобразни.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 25.08.2025 г. от Д. Р., гражданин на С., [дата на раждане], заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

При този изход на спора, ответникът дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски. Претендират се такива в размер на 10 лв. държавна такса и 800 лв. адвокатско възнаграждение, които съдът намира, за доказани. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност съдът приема за неоснователно, като съобразява нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. При превалутиране в евро, СДВР следва да бъде осъдена да заплати на оспорващата сумата от 414,15 евро.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 71-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Р., гражданин на С., [дата на раждане], Заповед рег. № 513з-11129/18.09.2025 г., издадена от С. С., началник на отдел „Миграция“ – СДВР.

ВРЪЩА делото като преписка на Началник отдел "Миграция" – СДВР, за ново разглеждане на подаденото на 25.08.2025 г. от на Д. Р., гражданин на С., заявление № 103345 за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Р., гражданин на С., [дата на раждане], сумата от 414,15 евро (четирисотин и четиринадесет евро и петнадесет евроцента), представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

